

Arrest

nr. 123 771 van 9 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M-C FRERE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing aangaande D.K. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D.K., verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent gehuwd met G.M. (OV X).

In Armenië werkte u als vroedvrouw.

In februari 2006 diende u van de dokter een bepaald verdovend medicijn in de apotheek te halen. Gezien dit niet in de vereiste dosis aanwezig was nam u het medicijn in een grotere dosis mee, wat u evenwel aan de behandelende dokter meedeelde. Het medicijn werd echter toch onaangepast toegediend waardoor de patiënt stierf.

Hierna werden u en uw man door de familieleden van het slachtoffer geslagen.

U werd ook door de politie meegenomen die eiste dat u schuld zou bekennen. Omdat u echter onwel was geworden mocht u evenwel beschikken.

Later werd u nogmaals door de politie meegenomen maar wederom mocht u beschikken toen u dreigde flauw te vallen.

Op aanraden van uw schoonbroer besloten u en uw man Armenië te verlaten omdat hij had gehoord dat de politie bezig was met een zaak tegen u.

In maart 2006 verlieten jullie Armenië en reisden naar België waar jullie op 21/03/2006 aankwamen. 3 dagen nadien dienden jullie er beiden een asielaanvraag in.

Op 29/08/2006 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omwille van het feit dat jullie onvoldoende bescherming in Armenië hebben gezocht en omwille van bedrieglijke verklaringen betreffende de positie van de familie van de overleden patiënt en de positie van de echtgenoot van de dokter aan wie u het medicijn gaf.

Op 07/06/2010 werd jullie beroep tegen de beslissing van het CGVS door de Raad van State verworpen.

Op 22/08/2013 dienden u en uw echtgenoot een nieuwe asielaanvraag in België in.

U stelde dat u nog altijd door de politie en de familie van de patiënt werd gezocht omwille van diens overlijden.

Tijdens jullie nieuwe asielaanvraag legden u en uw man volgende documenten neer: een brief van de burgemeester van Aygepat en 2 brieven van Belgische kennissen.

Ook uw ouders S.K. (OV 6.406.784) en A.K. (OV 6.406.784) ontvluchtten in 2009 Armenië en dienden op 20/03/2009 een asielaanvraag in België in.

Ze stelden dat ze in Armenië omwille van u door de politie werden geïsoleerd.

Op 15/07/2009 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor hen genomen gezien het bedrieglijke karakter van hun asielaanvraag.

Op 24/11/2009 werden beide beslissingen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

B. Motivering

U verklaarde nog altijd vervolging te vrezen omdat men de schuld van de dood van een patiënt bij u legde. U zou omwille van deze reden door zowel de Armeense autoriteiten als door de familie van de overledene worden geïsoleerd.

Voorafgaand kan worden opgemerkt dat tijdens uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat uit uw verklaringen niet kan worden opgemaakt dat de oorzaak van de problemen die u in Armenië kende één van de criteria van de Vluchtelingenconventie is, namelijk uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging of uw toebehoren tot een sociale groep (beslissing CGVS 1e asielaanvraag).

Gezien u geen elementen aanbrengt die op het tegendeel zouden wijzen blijft deze vaststelling overeind staan.

U stelde immers dat u zich op dezelfde motieven baseert als degene die u tijdens uw eerste asielaanvraag naar voor bracht en gaf enkel aan dat deze problemen nog steeds actueel zijn (CGVS p.2).

Voorts werden vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vervolgingsvrees onaannemelijk maken. Zo dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf mede omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Het cassatieberoep dat u hiertegen indiende bij de Raad van State werd verworpen.

Gezien er tijdens uw eerste asielaanvraag ook elementen van bedrieglijkheid werden vastgesteld is dit reeds een negatieve indicatie naar de geloofwaardigheid van uw huidige asielrelaas daar u tijdens uw huidige asielaanvraag bij dezelfde asielmotieven blijft (CGVS p.2).

Voorts werden er meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld die aan de kern van uw relaas raken en bijgevolg de geloofwaardigheid ervan ernstig aantasten.

Zo verklaarde u dat uw problemen 2 of 3 maanden na de start van uw stage in het ziekenhuis (september 2005) waren begonnen. U stelde dat er toen een patiënt stierf en dat u verantwoordelijk werd gesteld voor haar dood. U stelde expliciet dat zij in 2005 stierf.

Nadien zou u nog enkele maanden in Armenië hebben verbleven waarna u op 21 of 22 maart 2006 uit Armenië bent vertrokken (CGVS p.2, 7).

Tijdens uw vorige asielaanvraag stelde u echter dat de betreffende patiënte eind februari 2006 stierf en dat u op 09/03/2006 uit Armenië was vertrokken wat impliceert dat het tijdsbestek tussen de 2 feiten dat u toen aangaf veel korter was dan hetgene u tijdens uw huidige asielaanvraag hierover verklaarde (verhoorverslag DVZ 4/04/2006, punten 40, 41).

Toen u ermee werd geconfronteerd dat u tijdens uw eerste asielaanvraag aangaf dat het incident waarbij de patiënt stierf eind februari 2006 plaatsvond, gaf u aan dat het lang geleden was en dat u geheugenproblemen hebt.

Hierna stelde u dat het overlijden van de patiënte inderdaad in februari 2006 was en dat jullie in maart uit Armenië waren vertrokken (CGVS p.9).

Gezien de grote tijdsverschillen in uw beider verklaringen is uw vergoelijking voor de vastgestelde tegenstrijdigheid dat de feiten reeds van lange tijd terug dateren niet afdoende.

Indien het overlijden van de patiënte inderdaad kort voor uw vertrek uit Armenië was en u zich klaarblijkelijk wel kon herinneren dat u in maart 2006 was vertrokken is het niet geloofwaardig dat u in eerste instantie het overlijden van de patiënte in 2005 situeerde.

Voorts gaf u aan dat u van bij de eerste ondervraging bij de politie onder zware druk werd gezet om te bekennen dat u verantwoordelijk was voor de dood van de patiënt.

Op geen enkel moment zou de politie interesse hebben getoond in uw versie van de feiten. U noch de politie zou ooit over de dokter hebben gesproken die de dodelijke injectie had toegediend.

Eerder op het gehoor verklaarde u dat u wel aan de politie had verteld dat het de schuld van de dokter was, maar dat zij u niet geloofden (CGVS p.9, 6).

Tijdens uw vorige asielaanvraag verklaarde u echter dat u aan de politie vertelde wat er de bewuste dag van het overlijden van de patiënt was gebeurd en dat de politie hierna vroeg om deze verklaringen op papier te zetten en te vermelden dat de dokter schuldig was daar zij de medicatie die tot het overlijden had geleid, had toegediend. U antwoordde hen dat u dit niet kon doen daar u niet heeft gezien dat zij de medicatie had toegediend (verhoorverslag DVZ 4/04/2006, punt 41).

Toen u met deze verklaringen werd geconfronteerd stelde u dat u toen wist dat zij de medicatie had toegediend maar dat u dit niet aan de politie durfde zeggen.

Gezien deze verklaring op geen enkele wijze de vastgestelde tegenstrijdigheden kan verklaren, werd herhaald dat u tijdens uw eerste asielaanvraag had verklaard dat de politie wilde dat u schriftelijk verklaarde dat de dokter schuldig was. U bleef er echter bij dat ze de schuld van bij het begin in uw schoenen wilden schuiven en gaf als enige verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid dat er bij het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag misschien vertaalproblemen waren opgetreden (CGVS p.9).

Dergelijke uitleg kan niet worden aanvaard daar u zich bij dat DVZ-gehoor middels uw handtekening akkoord verklaarde met de genoteerde verklaringen en u manifest tegenstrijdig bent over de initiële houding van de politie en wat u toen tegenover de politie al dan niet verklaard had.

Verder kan erop worden gewezen dat u incoherente verklaringen aflegde betreffende het feit waar en wanneer u te weten kwam dat er convocaties naar u werden gestuurd.

U verklaarde dat u pas in België te weten kwam dat er convocaties voor u werden opgestuurd door de politie (CGVS p.7).

Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u echter dat u reeds in Jerevan hoorde dat er een convocatie voor u was toegekomen (CGVS dd21/08/2006 p.6).

Toen u met deze verklaring werd geconfronteerd stelde u dat u dit inderdaad van uw schoonbroer hoorde en dat convocaties 2 betekenissen voor u hebben, namelijk dat de politie u ophaalt en dat de politie brieven stuurt met de order zich te melden.

Dergelijke uitleg houdt weinig steek daar uit de verklaringen die u op 21/08/2006 op het CGVS aflegde duidelijk blijkt dat u toen doelde op 1 van de door u neergelegde convocatiebrieven, namelijk deze die van 6/03/2006 dateert (CGVS p.10, 13; CGVS dd. 21/08/2006 p.2,6, documenten 1ste asielaanvraag).

Gezien deze bij uw eerste asielaanvraag neergelegde convocatie van kort voor uw vertrek uit Armenië dateert kan worden verwacht dat u coherente verklaringen aflegt betreffende het feit of u nog al dan niet in Armenië was toen u over de convocatie hoorde.

Voorts werd een onaannemelijke mate van onwetendheid en vaagheid bij u vastgesteld en blijkt uit uw verklaringen dat u amper of geen inspanningen hebt geleverd om zich afdoende over uw vervolgingsproblemen te informeren.

Zo dient te worden vastgesteld dat u niet bij machte was de naam van de patiënt te geven voor wiens dood u verantwoordelijk werd gesteld (CGVS p.2).

Niettemin verklaarde u dat zowel haar familie als de autoriteiten de schuld voor haar dood bij u leggen en dat u hen bijgevolg vreesde (CGVS p.7-11).

Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u desgevallend zelfs de naam van de persoon niet zou weten wiens overlijden de essentie van uw vervolgingsproblemen betreft.

Hierbij kan worden aangevuld dat u tijdens uw eerste asielaanvraag weinig geloofwaardige verklaringen betreffende de familie van het slachtoffer aflegde, meer bepaald betreffende de macht die deze familie zou bezitten (beslissing CGVS 1e AA).

Bijgevolg kunt u slechts zeer vage en bovendien weinig geloofwaardige verklaringen afleggen over de familie omwille van wie en met wie u ernstige problemen zou kennen wat de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook niet ten goede komt.

Voorts gaf u zeer vage en volatiële verklaringen betreffende het feit of er al dan niet een strafzaak tegen u was opgestart.

Zo verklaarde u dat u in Jerevan van uw schoonbroer hoorde dat de politie bezig was met een zaak tegen u waarin zij de schuld voor de dood van de patiënte bij u legden. U werd als enige beschuldigde gezien.

Deze informatie zou via een vriend van uw schoonbroer die bij de politie werkt zijn verkregen.

Toen u hierop gevraagd werd of u op een strafzaak doelde, beaamde u dit. U gaf aan dat u werd beschuldigd van het opzettelijk toedienen van medicatie of het niet vermelden van de medicatie.

Uiteindelijk stelde u niet te weten of er een strafzaak tegen u loopt noch of u officieel van iets werd beschuldigd. Welke instantie (politie, parket of gerecht) er zich momenteel met uw zaak bezighoudt kon u (logischerwijs) evenmin zeggen (CGVS p.7-8, 10).

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat u volledig onwetend bent over het feit of er al dan niet strafrechtelijke procedures tegen u lopen noch van wat u desgevallend wordt beschuldigd noch welke instantie er zich momenteel met uw zaak bezighoudt.

Uit uw verklaringen blijkt evenzeer dat u geen inspanningen hebt geleverd om hierover meer informatie te bekomen. U stelde zelfs expliciet dat u niet weet of u officieel van iets wordt beschuldigd omdat u er niet naar had geïnformeerd (CGVS p.7, 10).

Van iemand die verklaart dat zij haar land moest ontvluchten omdat zij informatie kreeg dat de politie een zaak tegen haar voert, die kort voor haar vertrek een convocatie van de politie had ontvangen en die voordien al meermaals door de politie werd ondervraagd met de beschuldiging dat zij verantwoordelijk was voor de dood van een patiënte, kan minstens worden verwacht dat zij enige concrete informatie over de stand van zaken kan geven of minstens aantoonde dat zij moeite heeft gedaan zich hierover afdoende te informeren.

U liet echter na dit te doen ondanks het feit dat een vriend van uw schoonbroer bij de politie werkte.

Een dergelijke onwetendheid en nalatigheid duidt dan ook op een desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het evenzeer weinig aannemelijk is dat u het niet riskant vond om per vliegtuig Armenië te verlaten, zoals u luidens uw verklaringen effectief zou hebben gedaan, en zich bijgevolg aan paspoortcontroles bloot te stellen.

Toen u om een verklaring werd gevraagd stelde u simpelweg dat u toen nog niet werd gezocht.

Toen u erop gewezen werd dat er toen al een convocatie voor u was toegekomen stelde u dat er nog geen opsporingsbericht tegen u was.

Toen u gevraagd werd hoe u wist dat er nog geen opsporingsbericht tegen u was had u er geen verklaring voor en stelde u vaagweg dat alles recent was gebeurd en nog niet ver was gevorderd (CGVS p.13-14).

Voordien had u echter gehoord van iemand die bij de politie werkte dat de politie een zaak tegen u voerde en blijkt dat u kort voor uw vertrek een convocatie had gekregen waardoor de inschatting van uwentwege dat een paspoortcontrole op de luchthaven geen risico's inhield, weinig overtuigend is.

De loutere beweringen volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt, zijn geenszins van die aard dat het de voormelde tegenstrijdigheden, onwetendheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, noch uw gebrek aan interesse in uw problemen kunnen verklaren.

Bovendien mag er van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn psychologische problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u echter nagelaten heeft om te doen.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

De brief van het dorps hoofd vertoont een sterk gesolliciteerd karakter.

Het was uw schoonbroer die bij het dorps hoofd ging vragen deze brief te schrijven omdat u in België niet werd geloofd. Bovendien kon u amper zeggen wat het dorps hoofd in zijn brief schreef. Zo wist u

zelfs niet dat hij vermeldde dat de politie anno 2013 nog altijd op zoek was naar u (CGVS p.11-12). Voorts wordt nergens enige informatie gegeven over de aard van uw problemen in Armenië noch over de redenen waarom de politie u zoekt.

Bijgevolg kan dan ook amper bewijswaarde aan dit document worden gegeven, en weegt het hoegenaamd niet op tegen de zwaarwichtige vaststellingen die werden gedaan betreffende het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

De 2 Belgische referentiebrieven geven enkel aan dat jullie goed zijn aangepast in België wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Het geeft echter geen informatie over jullie vervolgingsproblemen in Armenië waardoor het geen meerwaarde kan bieden voor de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

De overige door u en uw man neergelegde documenten werden reeds afdoende tijdens jullie eerste asielaanvraag besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing aangaande G.M. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, G.M., verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en u bent gehuwd met D.K. (OV 5.895.993).

Omwille van het feit dat uw vrouw door zowel de Armeense autoriteiten als door de familie van een overleden patiënt werd vervolgd omdat zij haar verantwoordelijk voor diens dood achtten, ontvluchtten jullie in maart 2006 Armenië en reisden naar België.

Jullie kwamen er op 21/03/2006 aan en dienden er op 24/03/2006 een asielaanvraag in.

Op 29/08/2006 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omwille van het feit dat jullie onvoldoende bescherming in Armenië hebben gezocht en omwille van bedrieglijke verklaringen betreffende de positie van de familie van de overleden patiënt en de positie van de echtgenoot van de dokter aan wie uw vrouw het medicijn dat heeft geleid tot het overlijden van de patient, gaf.

Op 07/06/2010 werd jullie beroep door de Raad van State verworpen.

Op 22/08/2013 dienden u en uw echtgenote een nieuwe asielaanvraag in.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenote D.K. (CGVS p.2).

In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van haar asielmotieven.

Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

“U verklaarde nog altijd vervolging te vrezen omdat men de schuld van de dood van een patiënt bij u legde. U zou omwille van deze reden door zowel de Armeense autoriteiten als door de familie van de overledene worden gevisieerd.

Voorafgaand kan worden opgemerkt dat tijdens uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat uit uw verklaringen niet kan worden opgemaakt dat de oorzaak van de problemen die u in Armenië kende één van de criteria van de Vluchtelingenconventie is, namelijk uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging of uw toebehoren tot een sociale groep (beslissing CGVS 1e asielaanvraag). Gezien u geen elementen aanbrengt die op het tegendeel zouden wijzen blijft deze vaststelling overeind staan. U stelde immers dat u zich op dezelfde motieven baseert als degene die u tijdens uw eerste asielaanvraag naar voor bracht en gaf enkel aan dat deze problemen nog steeds actueel zijn (CGVS p.2).

Voorts werden vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

Zo dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf mede omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Het cassatieberoep dat u

hiertegen indiende bij de Raad van State werd verworpen. Gezien er tijdens uw eerste asielaanvraag ook elementen van bedrieglijkheid werden vastgesteld is dit reeds een negatieve indicatie naar de geloofwaardigheid van uw huidige asielrelaas daar u tijdens uw huidige asielaanvraag bij dezelfde asielmotieven blijft (CGVS p.2).

Voorts werden er meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld die aan de kern van uw relaas raken en bijgevolg de geloofwaardigheid ervan ernstig aantasten.

Zo verklaarde u dat uw problemen 2 of 3 maanden na de start van uw stage in het ziekenhuis (september 2005) waren begonnen. U stelde dat er toen een patiënt stierf en dat u verantwoordelijk werd gesteld voor haar dood. U stelde expliciet dat zij in 2005 stierf. Nadien zou u nog enkele maanden in Armenië hebben verbleven waarna u op 21 of 22 maart 2006 uit Armenië bent vertrokken (CGVS p.2, 7). Tijdens uw vorige asielaanvraag stelde u echter dat de betreffende patiënte eind februari 2006 stierf en dat u op 09/03/2006 uit Armenië was vertrokken wat impliceert dat het tijdsbestek tussen de 2 feiten dat u toen aangaf veel korter was dan hetgene u tijdens uw huidige asielaanvraag hierover verklaarde (verhoorverslag DVZ 4/04/2006, punten 40, 41). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u tijdens uw eerste asielaanvraag aangaf dat het incident waarbij de patiënt stierf eind februari 2006 plaatsvond, gaf u aan dat het lang geleden was en dat u geheugenproblemen hebt. Hierna stelde u dat het overlijden van de patiënte inderdaad in februari 2006 was en dat jullie in maart uit Armenië waren vertrokken (CGVS p.9). Gezien de grote tijdsverschillen in uw beider verklaringen is uw vergoelijking voor de vastgestelde tegenstrijdigheid dat de feiten reeds van lange tijd terug dateren niet afdoende. Indien het overlijden van de patiënte inderdaad kort voor uw vertrek uit Armenië was en u zich klaarblijkelijk wel kon herinneren dat u in maart 2006 was vertrokken is het niet geloofwaardig dat u in eerste instantie het overlijden van de patiënte in 2005 situeerde.

Voorts gaf u aan dat u van bij de eerste ondervraging bij de politie onder zware druk werd gezet om te bekennen dat u verantwoordelijk was voor de dood van de patiënt. Op geen enkel moment zou de politie interesse hebben getoond in uw versie van de feiten. U noch de politie zou ooit over de dokter hebben gesproken die de dodelijke injectie had toegediend. Eerder op het gehoor verklaarde u dat u wel aan de politie had verteld dat het de schuld van de dokter was, maar dat zij u niet geloofden (CGVS p.9, 6). Tijdens uw vorige asielaanvraag verklaarde u echter dat u aan de politie vertelde wat er de bewuste dag van het overlijden van de patiënt was gebeurd en dat de politie hierna vroeg om deze verklaringen op papier te zetten en te vermelden dat de dokter schuldig was daar zij de medicatie die tot het overlijden had geleid, had toegediend. U antwoordde hen dat u dit niet kon doen daar u niet heeft gezien dat zij de medicatie had toegediend (verhoorverslag DVZ 4/04/2006, punt 41). Toen u met deze verklaringen werd geconfronteerd stelde u dat u toen wist dat zij de medicatie had toegediend maar dat u dit niet aan de politie durfde zeggen. Gezien deze verklaring op geen enkele wijze de vastgestelde tegenstrijdigheden kan verklaren, werd herhaald dat u tijdens uw eerste asielaanvraag had verklaard dat de politie wilde dat u schriftelijk verklaarde dat de dokter schuldig was. U bleef er echter bij dat ze de schuld van bij het begin in uw schoenen wilden schuiven en gaf als enige verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid dat er bij het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag misschien vertaalproblemen waren opgetreden (CGVS p.9). Dergelijke uitleg kan niet worden aanvaard daar u zich bij dat DVZ-gehoor middels uw handtekening akkoord verklaarde met de genoteerde verklaringen en u manifest tegenstrijdig bent over de initiële houding van de politie en wat u toen tegenover de politie al dan niet verklaard had.

Verder kan erop worden gewezen dat u incoherente verklaringen aflegde betreffende het feit waar en wanneer u te weten kwam dat er convocaties naar u werden gestuurd. U verklaarde dat u pas in België te weten kwam dat er convocaties voor u werden opgestuurd door de politie (CGVS p.7). Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u echter dat u reeds in Jerevan hoorde dat er een convocatie voor u was toegekomen (CGVS dd21/08/2006 p.6). Toen u met deze verklaring werd geconfronteerd stelde u dat u dit inderdaad van uw schoonbroer hoorde en dat convocaties 2 betekenissen voor u hebben, namelijk dat de politie u ophaalt en dat de politie brieven stuurt met de order zich te melden. Dergelijke uitleg houdt weinig steek daar uit de verklaringen die u op 21/08/2006 op het CGVS aflegde duidelijk blijkt dat u toen doelde op 1 van de door u neergelegde convocatiebrieven, namelijk deze die van 6/03/2006 dateert (CGVS p.10, 13; CGVS dd. 21/08/2006 p.2,6, documenten 1ste asielaanvraag). Gezien deze bij uw eerste asielaanvraag neergelegde convocatie van kort voor uw vertrek uit Armenië dateert kan worden verwacht dat u coherente verklaringen aflegt betreffende het feit of u nog al dan niet in Armenië was toen u over de convocatie hoorde.

Voorts werd een onaannemelijke mate van onwetendheid en vaagheid bij u vastgesteld en blijkt uit uw verklaringen dat u amper of geen inspanningen hebt geleverd om zich afdoende over uw vervolgingsproblemen te informeren.

Zo dient te worden vastgesteld dat u niet bij machte was de naam van de patiënt te geven voor wiens dood u verantwoordelijk werd gesteld (CGVS p.2). Niettemin verklaarde u dat zowel haar familie als de autoriteiten de schuld voor haar dood bij u leggen en dat u hen bijgevolg vreesde (CGVS p.7-11).

Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u desgevallend zelfs de naam van de persoon niet zou weten wiens overlijden de essentie van uw vervolgingsproblemen betreft. Hierbij kan worden aangevuld dat u tijdens uw eerste asielaanvraag weinig geloofwaardige verklaringen betreffende de familie van het slachtoffer aflegde, meer bepaald betreffende de macht die deze familie zou bezitten (beslissing CGVS 1e AA). Bijgevolg kunt u slechts zeer vage en bovendien weinig geloofwaardige verklaringen afleggen over de familie omwille van wie en met wie u ernstige problemen zou kennen wat de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook niet ten goede komt.

Voorts gaf u zeer vage en volatiële verklaringen betreffende het feit of er al dan niet een strafzaak tegen u was opgestart. Zo verklaarde u dat u in Jerevan van uw schoonbroer hoorde dat de politie bezig was met een zaak tegen u waarin zij de schuld voor de dood van de patiënte bij u legden. U werd als enige beschuldigde gezien. Deze informatie zou via een vriend van uw schoonbroer die bij de politie werkt zijn verkregen. Toen u hierop gevraagd werd of u op een strafzaak doelde, beaamde u dit. U gaf aan dat u werd beschuldigd van het opzettelijk toedienen van medicatie of het niet vermelden van de medicatie. Uiteindelijk stelde u niet te weten of er een strafzaak tegen u loopt noch of u officieel van iets werd beschuldigd. Welke instantie (politie, parket of gerecht) er zich momenteel met uw zaak bezighoudt kon u (logischerwijs) evenmin zeggen (CGVS p.7-8, 10). Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat u volledig onwetend bent over het feit of er al dan niet strafrechtelijke procedures tegen u lopen noch van wat u desgevallend wordt beschuldigd noch welke instantie er zich momenteel met uw zaak bezighoudt. Uit uw verklaringen blijkt evenzeer dat u geen inspanningen hebt geleverd om hierover meer informatie te bekomen. U stelde zelfs expliciet dat u niet weet of u officieel van iets wordt beschuldigd omdat u er niet naar had geïnformeerd (CGVS p.7, 10). Van iemand die verklaart dat zij haar land moest ontvluchten omdat zij informatie kreeg dat de politie een zaak tegen haar voert, die kort voor haar vertrek een convocatie van de politie had ontvangen en die voordien al meermaals door de politie werd ondervraagd met de beschuldiging dat zij verantwoordelijk was voor de dood van een patiënte, kan minstens worden verwacht dat zij enige concrete informatie over de stand van zaken kan geven of minstens aantoont dat zij moeite heeft gedaan zich hierover afdoende te informeren. U liet echter na dit te doen ondanks het feit dat een vriend van uw schoonbroer bij de politie werkte. Een dergelijke onwetendheid en nalatigheid duidt dan ook op een desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het evenzeer weinig aannemelijk is dat u het niet riskant vond om per vliegtuig Armenië te verlaten, zoals u luidens uw verklaringen effectief zou hebben gedaan, en zich bijgevolg aan paspoortcontroles bloot te stellen. Toen u om een verklaring werd gevraagd stelde u simpelweg dat u toen nog niet werd gezocht. Toen u erop gewezen werd dat er toen al een convocatie voor u was toegekomen stelde u dat er nog geen opsporingsbericht tegen u was. Toen u gevraagd werd hoe u wist dat er nog geen opsporingsbericht tegen u was had u er geen verklaring voor en stelde u vaagweg dat alles recent was gebeurd en nog niet ver was gevorderd (CGVS p.13-14). Voordien had u echter gehoord van iemand die bij de politie werkte dat de politie een zaak tegen u voerde en blijkt dat u kort voor uw vertrek een convocatie had gekregen waardoor de inschatting van uw wettelijke risico's op de luchthaven geen risico's inhield weinig overtuigend is.

De loutere beweringen volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt, zijn geenszins van die aard dat het de voormelde tegenstrijdigheden, onwetendheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanvraag, noch uw gebrek aan interesse in uw problemen kunnen verklaren.

Bovendien mag er van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn psychologische problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u echter nagelaten heeft om te doen.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

De brief van het dorps hoofd vertoont een sterk gesolliciteerd karakter.

Het was uw schoonbroer die bij het dorps hoofd ging vragen deze brief te schrijven omdat u in België niet werd geloofd. Bovendien kon u amper zeggen wat het dorps hoofd in zijn brief schreef. Zo wist u zelfs niet dat hij vermeldde dat de politie anno 2013 nog altijd op zoek was naar u (CGVS p.11-12). Voorts wordt nergens enige informatie gegeven over de aard van uw problemen in Armenië noch over de redenen waarom de politie u zoekt. Bijgevolg kan dan ook amper bewijswaarde aan dit document worden gegeven, en weegt het hoegenaamd niet op tegen de zwaarwichtige vaststellingen die werden gedaan betreffende het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

De 2 Belgische referentiebrieven geven enkel aan dat jullie goed zijn aangepast in België wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. Het geeft echter geen informatie over jullie vervolgingsproblemen in Armenië waardoor het geen meerwaarde kan bieden voor de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

De overige door u en uw man neergelegde documenten werden reeds afdoende tijdens jullie eerste asielaanvraag besproken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 2 december 2013 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers verduidelijken (zie het verzoekschrift, p. 3) dat verzoekster in september 2005 haar stage in het ziekenhuis is begonnen en dat de patiënte is overleden in 2006.

Dat zij zou verklaard hebben dat haar problemen twee à drie maanden na het begin van haar ziekenhuisstage begonnen waren, wijst zij aan een verstrooidheid van haar kant.

Zij wijst erop dat zij steeds verklaard heeft in maart 2006 haar land van herkomst te zijn ontvlucht.

Verzoekster voert aan dat zij bij haar verhoor verklaarde dat zij geheugenproblemen heeft; zij voegt bij haar verzoekschrift een medisch attest van 26 november 2013 van dr. D..

Verzoekster merkt ook op dat de feiten, die aan de oorsprong lagen van haar asielaanvraag, dateren van acht jaar geleden, wat maakt dat zij de verschillende gebeurtenissen niet meer in detail kan weergeven.

Verzoekster stelt (zie p. 4) dat zij verklaard heeft dat zij schrik had om aan de politie te vertellen dat de dokter in kwestie schuldig was aan de dood van de desbetreffende patiënte omdat de echtgenoot van de arts een politiechef was; ook kon zij, gezien zij de dokter zelf de dodelijke injectie niet heeft zien toedienen, deze dokter niet expliciet aanduiden als dé schuldige voor de dood van de patiënte.

Zij laat nog gelden dat zij ten tijde van het verhoor veel stress had en bovendien zwanger was.

Verzoekster stelt verder in het verzoekschrift (zie p. 4) dat zij inderdaad haar versie van de feiten uiteen gezet heeft aan de politie, die haar echter niet geloofde, en dat zij onder druk werd gezet om haar verklaringen op papier te zetten, wat zij geweigerd heeft.

Zij stelt dat een vriend van haar man, die op het moment van de feiten bij de politie werkte, vernomen heeft dat de politie een schuldige zocht en verzoekster aldus onterecht werd aangewezen; aangezien ze niet langer konden rekenen op de bescherming van de Armeense autoriteiten, zagen ze geen andere uitweg om aan hun problemen te ontsnappen en hun land van herkomst te verlaten.

Aangaande de vaststelling in de beslissing dat verzoekster incoherente verklaringen heeft afgelegd betreffende het feit waar en wanneer zij te weten kwam dat er convocaties naar hen werden opgestuurd, voert verzoekster aan (zie p. 5) dat zij de desbetreffende vraag op het Commissariaat-generaal begreep als de vraag of zij een convocatie ontvangen had toen zij reeds in België was.

Zij legt uit dat de politie een eerste keer naar hun huis is gekomen en haar meegenomen heeft naar het politiekantoor, dat de tweede maal een convocatie werd gestuurd en dat "in totaal werden er ongeveer 3 convocaties toegezonden naar verzoekers, ook toe zij zich reeds in België bevonden" (zie p. 5).

Tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster zelfs niet bij machte was om de naam van de patiënte in kwestie op te geven, voert verzoekster als verweer aan dat zij slechts stagiair vroedvrouw was en geen arts; zij diende slechts de dokter te helpen en ontving zelf geen patiënten. Omwille van geheugenproblemen kan zij zich de naam niet meer heinneren, enkel dat de dokter de vrouw was van de politiechef.

Tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster vage verklaringen heeft afgelegd omtrent het feit of er nu al dan niet een strafzaak tegen haar was opgestart, laat verzoekster gelden (zie p. 5) dat zij wel degelijk getracht heeft om zich te informeren omtrent de stand van zaken via de vriend van haar schoonbroer die echter enkel kon melden dat de schuld in haar schoenen zou geschoven worden en zij aldus gevaar liep.

Verzoekster geeft toe dat zij niet op de hoogte is van de actuele situatie, maar herhaalt voor de Armeense autoriteiten te vrezen; zij verwijst naar de brief van de dorpsverste waarin te lezen staat dat zij nog steeds gezocht wordt door de politie van Ararat.

Verzoekster ontkent dat zij bij haar verhoor niet heeft kunnen zeggen wat er in de brief stond en verwijst naar het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal.

Zij hekelt het feit dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gedaan naar de authenticiteit van dit document; zij verwijst naar het arrest *Singh* van 2 oktober 2012 van het EHRM en besluit dat het stuk onderzocht had dienen te worden, zeker gezien het een origineel document betreft.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoekers wijzen er ten slotte op dat er geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld in hun respectievelijke verklaringen wat er toe bijdraagt om aan hun relaas geloofwaardigheid te verlenen.

Verzoekers vragen aan de Raad van hen de vluchtelingenstatus te erkennen of aan hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vragen ze het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers, volgens de inventaris, "Medisch attest; Dr. D." van 26 november 2013.

Verzoekers leggen ter terechtzitting een aanvullende nota neer en een brief van 25 december 2013 van de burgemeester van het dorp Aygepat, waarin deze laatste verklaart dat op het gemeentehuis nog verschillende oproepingen toekwamen voor verzoekster vanwege de politie van Artasthat om zich aan te melden op beschuldiging van het overlijden in 2006 in de materniteit van Artasthat.

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoeker, G.M., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielaanvraag van verzoekster, D.K., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal op 29 augustus 2006 lastens verzoekers een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam omwille van het feit dat ze onvoldoende bescherming in hun land hebben gezocht en omwille van bedrieglijke verklaringen betreffende de positie van de familie van de overleden patiënte en de positie van de echtgenoot van de dokter aan wie verzoekster het medicament overhandigde.

Op 7 juni 2010 werd het beroep van verzoekers tegen deze beslissing van de commissaris-generaal door de Raad van State verworpen (RvS 7 juni 2010, nr. 204 806), waardoor de beslissing kracht van gewijsde kreeg.

De Raad is naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, gegrond op dezelfde feiten, zoals verzoekster zelf aangaf (zie het verhoorverslag van 26 september 2013, p. 2), niet bevoegd om de beslissing met betrekking tot de eerste aanvraag nogmaals te beoordelen in beroep.

Deze eerste beslissing heeft kracht van gewijsde vermits zij het voorwerp was van de destijds in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen. De erin vastgestelde motieven kunnen aldus niet meer worden betwist.

De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag nieuw aangehaalde feiten en elementen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag, rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

Deze vaststellingen keren zich reeds tegen de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoekster.

De verklaringen van verzoekster afgelegd bij haar asielaanvraag ingediend op 22 augustus 2013 doen verder afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

Zo stelt de Raad vast dat verzoekster bij haar verhoor op 26 september 2013 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 2, 7) verklaarde dat haar problemen twee à drie maanden na de start van haar stage in september 2005 in het ziekenhuis waren begonnen; zij verklaarde expliciet dat de patiënte in het jaar 2005 stierf. Het blijkt dat verzoekster nadien nog enkele maanden in Armenië is gebleven waarna zij 21 of 22 maart 2006 uit Armenië is vertrokken.

Bij haar verhoor op 4 april 2006 (zie nrs. 40, 41) had verzoekster evenwel verklaard dat de patiënte eind februari 2006 stierf en dat zij op 9 maart 2006 uit Armenië was vertrokken, wat impliceert dat het tijdsbestek tussen de twee feiten dat zij toen aangaf, veel korter was -een paar weken- dan hetgeen zij tijdens haar huidige asielaanvraag hierover -drie maanden- verklaarde.

Bij confrontatie van verzoekster (zie het verhoorverslag van 26 september 2013, p. 9) dat zij tijdens haar eerste asielaanvraag aangaf dat het incident waarbij de patiënte stierf, eind februari 2006 plaatsvond, voerde verzoekster aan dat het al lang geleden was en dat zij geheugenproblemen heeft. Zij bevestigde dat het overlijden inderdaad in februari 2006 plaatsvond en dat ze in maart 2006 uit Armenië waren vertrokken.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat, waar zij verklaard heeft dat haar problemen twee à drie maanden na het begin van haar ziekenhuisstage begonnen waren, te wijten is "*aan een verstrooidheid van haar zijde*" en dat zij steeds verklaard heeft in maart 2006 haar land van herkomst te zijn ontvlucht.

Verzoekster voert aan dat zij bij haar verhoor op 26 september 2013, verklaarde dat zij geheugenproblemen heeft en stelt dat zij bij haar verzoekschrift (zie de inventaris, p. 9) een medisch attest van 26 november 2013 van dr. D. V. voegt.

Verzoekster merkt ook op dat de feiten die aan de oorsprong lagen van haar asielaanvraag, dateren van acht jaar geleden wat maakt dat zij, naar zij stelt de verschillende gebeurtenissen niet meer in detail kan weergeven.

De Raad merkt vooreerst op dat het voormeld medisch attest niet bij het verzoekschrift was gevoegd, wat door verzoekster ter terechtzitting werd beaamd.

De Raad is van oordeel dat het opmerkelijke verschil wat betreft de datum van de dood van de patiënte -in het jaar 2005 of in 2006- én het verschil in de tijd die verzoekster na de dood van de patiënte nog in Armenië verbleef -hoogstens een paar weken versus drie maanden- niet te vergoelijken is door te verwijzen naar geheugenproblemen -waarvan geen enkel begin van bewijs wordt bijgebracht-, noch door te stellen dat de feiten reeds van lange tijd terug dateren.

Ook de uitleg van verzoekster in haar verzoekschrift, voor haar onvermogen om de naam van de patiënte in kwestie te noemen, dat zij slechts stagiair vroedvrouw was en geen arts en dat zij slechts de dokter diende te helpen en zelf geen patiënten ontving, wordt niet aanvaard.

De Raad is inderdaad van mening dat, zo het incident omtrent de dood van een patiënte werkelijk de oorzaak vormde van de moeilijkheden van verzoekster die haar noopten tot de ingrijpende beslissing om haar land van herkomst te verlaten, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat zij die ene datum, bij alle verhoren, ook in deze die al verder in tijd van de feiten afstaan, eenduidig chronologisch plaatst en de naam van de ongelukkige patiënte kan opgeven.

Inderdaad is het feit dat zij slechts stagiair vroedvrouw was, dat zij slechts de dokter diende te helpen en zelf geen patiënten ontving, geen valabele uitleg; wat *in casu* van belang is, is niet haar hoedanigheid van stagiaire die zelf geen afspraken regelde, wél dat zij verantwoordelijk werd geacht voor de dood van een persoon. In acht genomen dit gegeven, is de onmogelijkheid in hoofde van verzoekster om de identiteit van het slachtoffer op te geven ook een tegenindicatie voor de geloofwaardigheid van haar relaas.

Dit klemt des te meer daar uit de verklaringen van verzoekster ook blijkt dat zij omtrent dit overlijden verschillende keren door de politie werd ondervraagd, zodat niet kan worden aangenomen dat zelfs tijdens deze verhoren, de naam van overleden vrouw niet zou zijn gevallen.

Ook de uitleg van verzoekster dat zij zich de naam van deze vrouw omwille van geheugenproblemen niet kan herinneren, wordt niet aanvaard. Indien haar de dood van een patiënte in de schoenen zou worden geschoven, is het niet aannemelijk dat verzoekster in het kader van dit ene, zwaarwichtige feit, omwille van niet gestaafde geheugenproblemen, zich de naam van het slachtoffer niet meer zou herinneren.

Het blijkt ook niet dat verzoekster naar de naam van deze vrouw nog navraag heeft gedaan eventueel bij collega's in het ziekenhuis, noch dat zij getracht heeft zich te informeren over deze naam bij bijvoorbeeld de burgemeester van het dorp Aygepat, die omtrent deze zaak verschillende convocaties zou hebben ontvangen en aldus redelijkerwijze weet zou kunnen hebben van de naam van de persoon, slachtoffer van de doodslag.

Tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster vage verklaringen heeft afgelegd omtrent het feit of er nu al dan niet een strafzaak tegen haar was opgestart, laat verzoekster in haar verzoekschrift gelden (zie p. 5) dat zij wel degelijk getracht heeft om zich te informeren omtrent de stand van zaken, via de vriend van haar schoonbroer, die echter enkel kon melden dat de schuld in haar schoenen zou geschoven worden en zij aldus gevaar liep.

De Raad is van oordeel dat de uitleg van verzoekster dat zij "*wel degelijk getracht heeft om zich te informeren omtrent de stand van zaken via de vriend van haar schoonbroer die echter enkel kon melden dat de schuld in haar schoenen zou geschoven worden en zij aldus gevaar liep*", een enkele bewering betreft die niet concreet preciseert of er al dan niet een strafzaak is opgestart.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen.

Van verzoekster kan inderdaad ook worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift toe dat zij niet op de hoogte is van de actuele situatie en verwijst naar de brief van de dorpsvervoerder van 13 augustus 2013, die zij neerlegde op het Commissariaat-generaal en waarin te lezen staat dat de echtgenoten D.K. en G.M. "*ont quitté le pays*

depuis 2006, suite aux problèmes qu'ils ont eus en République d'Arménie" en dat "jusqu'au présent, cette famille est poursuivie par la police de la province d'Ararat. Leur retour au pays mettra en danger leur vie et engendrera plusieurs problèmes pour cette famille".

De Raad benadrukt vooreerst dat stukken die door de asielzoeker tot bewijs worden bijgebracht, enkel een ondersteunende werking hebben; ze dragen bij om de geloofwaardigheid van een relaas te versterken, maar kunnen een ongeloofwaardig relaas niet optillen tot geloofwaardig.

De Raad wijst er ook op dat de commissaris-generaal niet verplicht is elk stuk dat door de asielzoeker wordt voorgelegd, te laten onderzoeken zoals verzoekers blijken voor te houden, zeker indien hij vaststelt in zijn beslissing dat *"De brief van het dorps hoofd vertoont een sterk gesolliciteerd karakter. Het was uw schoonbroer die bij het dorps hoofd ging vragen deze brief te schrijven omdat u in België niet werd geloofd. Bovendien kon u amper zeggen wat het dorps hoofd in zijn brief schreef. Zo wist u zelfs niet dat hij vermeldde dat de politie anno 2013 nog altijd op zoek was naar u (CGVS p.11-12). Voorts wordt nergens enige informatie gegeven over de aard van uw problemen in Armenië noch over de redenen waarom de politie u zoekt. Bijgevolg kan dan ook amper bewijswaarde aan dit document worden gegeven, en weegt het hoegenaamd niet op tegen de zwaarwichtige vaststellingen die werden gedaan betreffende het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas."*

De Raad is van mening dat dit schrijven het asielrelaas op geen enkele wijze concreet ondersteund.

Dat het echtpaar in het jaar 2006 hun land *"wegens moeilijkheden"* heeft verlaten en opgespoord wordt door de politie, houdt geen aanwijzing in van de reden van hun vlucht, noch van de notie "vervolging" in vluchtelingrechtelijke zin. Dat hun terugkeer naar hun land *"verschillende moeilijkheden"* zal meebrengen is, op concreet vlak, even nietszeggend.

Daarbij mag niet onvermeld worden gelaten dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat het haar schoonbroer was die bij het dorps hoofd om de brief ging solliciteren, wat maakt dat de vage inhoud aldus nog genoteerd zou zijn op aanzeggen van een familielid.

Wat betreft de brief van 25 december 2013 -die ter terechtzitting werd neergelegd- van de burgemeester van het dorp Aygepat waarin deze -volgens een niet voor eensluidend verklaarde vertaling- verklaart dat *"Nous vous informons à nouveau qu'à la mairie d'Aygepat, on a reçu plusieurs fois des notications venant du poste de police d'Artasthat de la République d'Arménie qui requièrent que vous devez vous présenter à la police. Vous êtes accusée dans le décès survenu en 2006 à la maternité d'Artasthat"*, stelt de Raad vooreerst vast dat, in strijd met wat deze brief stelt, in de brief van 13.08.2013 (zie hoger) -volgens een niet voor eensluidend verklaarde vertaling- geen melding werd gemaakt van de ontvangst op het gemeentehuis van betekeningen, uitgaande van de politiepost in Artasthat, in verband met de beschuldiging van verantwoordelijkheid van een overlijden in 2006 in de materniteit van Artasthat.

De Raad stelt zich de vraag waarom, zo het gemeentebestuur vóór de brief van 13.08.2013, al betekeningen had ontvangen uitgaande van de politie in Artasthat in verband met de beschuldiging van een overlijden in 2006 in de materniteit van Artasthat, dit niet uitdrukkelijk vermeld werd in voormelde brief en ook geen betekeningen werden bijgevoegd.

Ook bij de brief van 25.12.2013 werden geen betekeningen bijgevoegd, niettegenstaande *"on a reçu plusieurs fois des notifications"*. De vraag rijst waarom de burgemeester in zijn brief van 25.12.2013 zich vergenoegt om te schrijven dat er op de gemeente betekeningen werden ontvangen ten behoeve van verzoekster en samenvat in welk kader, doch het (de) bewijsstuk(-ken), met name de betekeningen zelf, niet toezendt.

De Raad kan zich, in acht genomen wat voorafgaat, niet van de indruk ontdoen dat, zo de beslissing van de commissaris-generaal dd. 30 oktober 2013 aangaande de brief van 13 augustus 2013 stelt dat *"Voorts wordt nergens -in deze brief- enige informatie gegeven over de aard van uw problemen in Armenië noch over de redenen waarom de politie u zoekt"*, de brief van 25 december 2013 dit hiaat poogt te herstellen door te benadrukken dat *"Nous vous informons à nouveau qu'à la mairie d'Aygepat..."*, nu met expliciete vermelding van de redenen *"... vous devez vous présenter à la police. Vous êtes accusée dans le décès survenu en 2006 à la maternité d'Artasthat"*.

De geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ook nog ondergraven door de vaststelling dat verzoekster Armenië heeft verlaten aan boord van een vliegtuig en zich bijgevolg aan paspoortcontrole heeft blootgesteld (zie het verhoorverslag, p. 13, 14), hoewel zij eerder had gehoord van iemand die bij de politie werkte, dat de politie een zaak tegen haar voerde en zij kort vóór haar vertrek een convocatie had gekregen.

Haar antwoord op de vraag of zij niet bang was voor de controle op de luchthaven bij vertrek *"Nee, het nodige werd gedaan en voorzichtig"*, (zie het verhoorverslag, p. 13), is trouwens een ontwijkend antwoord.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE